

Arrest

nr. 202 663 van 18 april 2018
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Ernest Cambierlaan 39
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 december 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 december 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 maart 2018 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 14 maart 2018.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A.C. RECKER *loco* advocaat C. DESENFANS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1.1. Verzoekster dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een onderdaan van een veilig land van herkomst.

1.2. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet.

Bij koninklijk besluit tot uitvoering van artikel 57/6/1, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst van 3 augustus 2016, werd Albanië aangewezen als veilig land van herkomst.

1.3. Artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet belet verzoekster niet om aan te tonen dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet. Het is in casu duidelijk dat verzoekster afkomstig is van een veilig land in de zin van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet, met name Albanië, en dat er bijgevolg een vermoeden geldt dat er in hoofde van de asielzoeker geen vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aanwezig is. Het is aan verzoekster om met duidelijke en substantiële redenen aan te tonen dat ondanks haar afkomst van een veilig land, haar land van herkomst in specifieke omstandigheden niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar. De bewijslast in casu rust derhalve op verzoekster.

1.4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een uitgebreide gemotiveerde wijze tot de conclusie komt dat uit de verklaringen van verzoekster niet blijkt dat er, wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in vluchtelingenrechtelijke zin zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van diezelfde wet.

De commissaris-generaal stelt o.a. vast dat er meerdere elementen in haar verklaringen de geloofwaardigheid aantasten van haar bewering in een bloedwraak te verkeren. Verzoekster heeft een beperkte kennis van de tegenpartij, zij is bijzonder laatijdig vertrokken uit Albanië, en twee van haar zoons zich momenteel nog steeds in hun woonplaats in Albanië bevinden. Verder heeft de commissaris-generaal vastgesteld dat zelfs indien zij de wraakdreiging vanwege de familie B. tegenover haar familie aannemelijk had gemaakt, dan nog dient opgemerkt te worden dat zij niet aannemelijk gemaakt heeft dat zij voor de door haar aangehaalde problemen – of bij een eventuele herhaling van dergelijke problemen in geval van een terugkeer naar Albanië – geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. De door verzoekster neergelegde documenten zijn niet van aard om voormelde conclusies te wijzigen.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad benadrukt dat het aan verzoekster toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Zij beperkt zich immers tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees voor vervolging, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze vergoelijken van de vaststellingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter diens bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

1.5. De Raad wijst er op dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen in casu geenszins het geval is. Uit de bestreden beslissing blijkt: "Voordat internationale bescherming kan worden verleend aan een asielzoeker, dient aangetoond te worden dat de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij eerst alle redelijke van hem te verwachten mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u niet gedaan heeft. **U heeft immers in de afgelopen dertig jaar in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van de wraakdreiging** (CGVS, p. 21). Uw motivatie om dit niet te doen, met name dat u gelooft dat de politie corrupt is, kan uw nalaten ter zake geenszins rechtvaardigen, te meer daar uw eigen broer als agent heeft gewerkt (CGVS, p.13). De bedoeling van het indienen van een klacht bestaat er precies in bescherming te verkrijgen tegen uw belager(s) en eventuele verdere problemen die hij (zij) zou(den) kunnen veroorzaken te voorkomen. Indien de autoriteiten niet op de hoogte worden gebracht van de feiten, kunnen zij hiertegen vanzelfsprekend niet optreden." Verzoekster weerlegt noch ontkracht deze vaststellingen.

Verzoekster maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij toont dit allerminst in concreto aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt. De Raad wijst er ook op dat de bescherming die de nationale overheid biedt, daadwerkelijk moet zijn. Ze hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden (RvS 21 februari 2007, nr. X). De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Geen enkele rechtsstaat kan er overigens in slagen een absolute bescherming te bieden.

Verzoekster stelt dat: "Wat betreft A. - 32 jaar en I. - 26 jaar, deze verblijven inderdaad in Albanië. Zij komen zeer weinig buiten, steeds gewapend en in gezelschap. Zij zijn beiden gehuwd en hun echtgenotes weigeren te vertrekken, zij wensen hun eigen families niet achter te laten. Zij leven dus zo goed en zo kwaad het gaat, steeds met de schrik in het achterhoofd". Verzoekster haar argumentatie doet echter op generlei wijze afbreuk aan de motivering in de bestreden beslissing waar als volgt wordt vastgesteld: "Verder dient gewezen te worden op uw bijzondere laattijdige vertrek uit Albanië. U verklaarde dat u vertrokken bent naar aanleiding van de zestiende verjaardag van uw jongste zoon. U heeft echter drie andere zoons, waarvan er zich twee momenteel nog steeds in jullie woonplaats in Albanië bevinden. U verklaarde dat zij niet meegereisd zijn omdat zij hier niemand hebben (CGVS, p. 18), hetgeen absoluut geen afdoende verklaring is voor de vaststelling dat zij er niet voor kozen om bescherming te zoeken. U verklaarde immers dat al uw zoons geviseerd worden in het kader van de bloedwraak (CGVS, p. 15). Uw oudste zoon S.(...), is overigens na zijn verblijf in Griekenland ook naar Albanië teruggekeerd (CGVS, p. 14). Dit getuigt van een houding die niet in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een risico op ernstige schade."

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst naar de erkenning van haar dochter, merkt de Raad op dat elke asielaanvraag individueel wordt beoordeeld, zoals in casu geschiedt. Het aanhalen in haar verzoekschrift dat haar dochter in Duitsland erkend zou zijn als vluchteling, is dan ook niet dienstig en wijzigt niets aan, noch doet het afbreuk aan hetgeen met betrekking tot verzoekster haar persoonlijk relaas wordt vastgesteld.

Met betrekking tot de voorgelegde verklaringen, heeft de commissaris-generaal het volgende vastgesteld: "Wat de verklaringen van A.(...) P.(...), A.(...) R.(...), F.(...) F.(...) en L.(...) M.(...) M.(...) betreft dat u in bloedwraak zou verkeren met de familie B.(...), dient te worden opgemerkt dat uit de beschikbare informatie blijkt dat dergelijke attesten eenvoudig op frauduleuze wijze kunnen worden bekomen. Bovendien, om bewijskrachtig te zijn dienen documenten te kaderen in een geloofwaardig en coherent relaas, hetgeen hier geenszins het geval is. Deze documenten kunnen dan ook geenszins aantonen dat u in een bloedvete bent verwickeld." Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met deze motivering, doch de Raad stelt vast dat zij zich louter beperkt tot het tegenspreken en bekritisieren van deze bevindingen waarmee zij echter deze vaststellingen niet weerlegt noch ontkracht.

1.6. Bijgevolg blijkt niet duidelijk dat verzoekster redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep.

In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 7 maart 2018, voert verzoekende partij aan dat geen rekening wordt gehouden met het feit dat zij als vrouw niet goed op de hoogte is van alle details van de bloedwraak. Zij verklaart dat dit het geval is omdat zij als vrouw niet de persoon is die de bloedwraak moet vrezen. Verzoekende partij wijst erop dat de bloedwraak en haar vrees nog altijd actueel zijn, zij reeds in 1986 diende te verhuizen naar de woning van haar ouders, haar dochter zelfs erkend werd in Duitsland en zij haar land van herkomst heeft verlaten en asiel aanvraagt aangezien haar zoon, die haar vergezeld, nu slachtoffer dreigt te worden van de bloedwraak aangezien hij net 16 jaar is geworden en dus bloot gesteld kan worden aan de vervolging. Voorts stelt verzoekende partij dat de foto's op Facebook volledig uit de context zijn gehaald en haar zoon toen nog geen 16 jaar oud was en zij soms naar Macedonië gingen waar hij wel buiten kon komen. Tot slot wijst verzoekende partij erop dat zij wel degelijk bij de politie is geweest zoals blijkt uit het gehoorverslag p. 16.

4.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen concrete elementen bijbrengt die afbreuk doen aan de in de beschikking van 7 maart 2018 opgenomen grond. Verzoekende partij beperkt zich in wezen tot het herhalen van bepaalde in haar verzoekschrift ontwikkelde argumenten, zonder dat zij daadwerkelijk haar opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleert.

Waar verzoekende partij haar gebrekkige kennis over de tegenpartij met wie haar gezin sinds 1986 in bloedwraak zou verkeren, wijt aan het feit dat zij vrouw is en zij als vrouw niet de persoon is die de bloedwraak moet vrezen, slaagt zij er in geen geval in te overtuigen. Daar zij vreest dat haar jongste zoon vermoord zal worden door de tegenpartij en zij naar aanleiding van zijn zestiende verjaardag, samen met haar zoon het land van herkomst heeft verlaten, mag redelijkerwijs verwacht worden dat verzoekende partij, ook al hoeft zij als vrouw geen bloedwraak te vrezen, meer weet te vertellen over de familie die bij deze bloedwraak betrokken is en die haar zoon zou trachten te vermoorden.

Hoe dan ook, de Raad herneemt dat internationale bescherming slechts kan worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Een asielzoeker moet aannemelijk maken dat hij of zij alle mogelijkheden tot bescherming heeft uitgeput, hetgeen *in casu* geenszins het geval is. In tegenstelling tot wat verzoekende partij ter terechtzitting lijkt voor te houden, heeft zij in de afgelopen dertig jaar in Albanië nooit klacht neergelegd naar aanleiding van de wraakdreiging en heeft zij evenmin contact opgezocht met een organisatie die slachtoffers van bloedwraak bijstaan, met een advocaat of met de ombudsman (adm. doss., stuk 5, gehoorverslag 23 november 2017, p. 21). Waar verzoekende partij verwijst naar het gehoorverslag p. 16, stelt de Raad vast dat zij verwijst naar verklaringen waaruit blijkt dat niet zijzelf doch enkel haar zus naar de politie geweest is: “(...) en dan zei mijn zus dat ze meteen water haalde, mijn zoon meenam, naar huis ging en dan bracht ze de politie op de hoogte (...)”. De verklaringen van verzoekende partij zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk in Albanië alle redelijke van haar te verwachten mogelijkheden tot bescherming te hebben uitgeput. Zij toont dit allerminst *in concreto* aan en maakt derhalve geenszins aannemelijk dat het haar met betrekking tot haar verklaarde problemen aan nationale hulp en/of bescherming ontbreekt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg blijkt niet dat verzoekende partij redenen heeft om te vrezen te worden vervolgd in vluchtelingenrechtelijke zin of dat zij een reëel risico op ernstige schade loopt in geval van terugkeer naar Albanië.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend achttien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS